

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/27/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216210839
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Walterová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1216210839.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Walterovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a JUDr. Evy Mészárosovej v právnej veci žalobcu: W. I. F e d á k , narodený dňa XX.X.XXXX, trvale bytom J., I. č. X, zastúpený spoločnosťou MALICH advoklátska kancelária, s.r.o., IČO: 47 256 991, Bratislava, Dunajská č. 25, za ktorú koná JUDr. Pavol Malich, proti žalovanej: S. J. , narodená dňa XX.XX.XXXX, trvale bytom C. pri J., J. č. XXX/XXA (právna nástupkyňa žalovanej Y. J., narodená dňa X.X.XXXX, zomrela dňa X.X.XXXX, naposledy bytom J., T. č. XXb), o vydanie bezdôvodného obohatenia, na odvolanie žalovanej Y. J. proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 4. októbra 2017, č.k. 52 C 129/2016-109, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 4. októbra 2017, č.k. 52 C 129/2016-109, vo výroku, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 78.000,- € spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 14.6.2016 až do zaplataenia a vo výroku, ktorým priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z r u š u j e a vec mu v tomto rozsahu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava II. rozsudkom zo dňa 4.10.2017, č.k. 52 C 129/2016-109, konanie v časti o zaplataenie úroku z omeškania vo výške 3,05 % ročne zo sumy 78.000,- € od 14.6.2016 až do zaplataenia zastavil; žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 78.000,- € spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 14.6.2016 až do zaplataenia; žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vychádzal zo žaloby doručenej súdu dňa 29.6.2016, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplataenia sumy 78.000,- € s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že dňa 12.6.2016 uzavrel ako predávajúci kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k bytu v jeho vlastníctve za kúpnu cenu 161.000,- €. V súlade s bodom 7.2 kúpnej zmluvy, bola kúpna cena kupujúcim uhradená takto: suma 3.000,- € na účet sprostredkovateľa na základe rezervačnej zmluvy a suma 158.000,- € na účet určený predávajúcim v kúpnej zmluve, pričom išlo o účet žalovanej. So žalovanou boli partneri a plánovali spolu kúpu nehnuteľnosti, rodinného domu v C. pri J., a preto žalovaná uzavrela ako kupujúca dohodu o uzavretí zmluvy, ktorej predmetom bola kúpa uvedeného rodinného domu, ktorý mali podľa pôvodného plánu využívať spoločne. Podľa podmienok predmetnej dohody, bola žalovaná zaviazaná zaplatiť zálohu na kúpu nehnuteľnosti vo výške 3.000,- €, z dôvodu ktorého dňa 17.5.2013 previedol zo svojho bankového účtu túto sumu spoločnosti ISMONT, s.r.o. Žalovaná s ním jednostranne ukončila partnerský vzťah, vystaahovala ho zo spoločnej domácnosti veľmi náhle a rázne a tak sa ocitol doslova na ulici bez strechy nad hlavou a akýchkoľvek finančných prostriedkov. Akékoľvek plánované spolužitie (čo sa týka rodinného domu) neprichádza do úvahy. Žalovanej vyplatil dve sumy jemu patriacich peňažných prostriedkov, a to sumu 3.000,- € a sumu 158.000,- €, spolu sumu 161.000,- €, ktoré finančné prostriedky boli prevedené do dispozície žalovanej za účelom zabezpečenia spoločného bývania v rodinnom dome. Vzhľadom na rozpad partnerského vzťahu odpadol právny dôvod, pre ktorý boli prevedené tieto finančné prostriedky do dispozície žalovanej. V záujme riešiť situáciu ju vyzval listom zo dňa 3.6.2016 na vrátenie finančných

prostriedkov v lehote 7 dní, výzvu si žalovaná prevzala dňa 6.6.2017, t.j. odo dňa 14.6.2016 sa dostala do omeškania, keďže neplnila. Žalovaná ho kontaktovala s cieľom ponechať si čo najväčšie množstvo finančných prostriedkov, donútila ho podpísať pod hrozbou nevrátenia dňa 3.6.2016 na notárskom úrade čestné prehlásenie, podľa ktorého prevzal od nej sumu 83.000,- € a prevzatím tejto sumy sa právne vzdal nároku na zvyšnú časť. Predmetné čestné prehlásenie považuje za absolútne neplatný právny úkon, pretože ho podpísal pod nátlakom, nakoľko sa ocitol v tiesni a v situácii, keď sa mu žalovaná vyhrážala, že mu nevráti ani časť poskytnutých finančných prostriedkov. Žalovaná konala v rozpore s dobrými mravmi a zneužila jeho finančnú tieseň. Navyše neplatnosť právneho úkonu, ktorým mal prehlásiť, že sa vzdáva nároku na zvyšnú časť, odôvodňuje aj neurčitosťou tohto právneho úkonu, nakoľko z čestného prehlásenia nevyplýva výška zvyšnej časti nároku. Ďalej sa v ňom uvádza suma 158.000,- €, napriek tomu že v tom čase mala žalobkyňa (pravdepodobne žalovaná, poznámka odvolacieho súdu) povinnosť vrátiť sumu 161.000,- €. Z obsahu tohto právneho úkonu nie je možné jednoznačne zistiť, akého nároku sa mal vzdať. Ďalej uviedol, že v súlade s § 574 ods. 1 Občianskeho zákonníka je jasne stanovené, že veriteľ sa môže vzdať svojho práva alebo dlh odpustiť iba na základe dohody s dlžníkom. Táto dohoda musí byť urobená písomne a nakoľko je dvojstranným právnym úkonom, musí byť podpísaná obidvomi účastníkmi vzťahu. Preto sa nemohol predmetným čestným prehlásením vzdať svojho nároku, pretože nespĺňa náležitosti dohody o vzdaní sa práva alebo o odpustení dlhu. K takejto dohode navyše ani medzi ním a žalovanou nedošlo. Žalovaná mu z dlžnej sumy 161.000,- € uhradila iba sumu 83.000,- €.

2. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie výsluchom žalobcu, žalovanej Y. J., svedkov, oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise, na základe čoho zistil nasledovný skutkový stav veci. Žalobca podaním zo dňa 25.9.2017 vzal svoju žalobu v časti príslušenstva, a to zaplatenia úrokov z omeškania vo výške 3 % ročne zo sumy 70.000,- € od 14.6.2016 do zaplatenia späť a žiadal konanie v tejto časti zastaviť; žalovaná Y. J. s čiastočným späťvzatím žaloby súhlasila. Z kúpnej zmluvy zo dňa 12.6.2015 vyplýva, že ju uzavrel žalobca s kupujúcim C. G., ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k 2-izbovému bytu vo výlučnom vlastníctve žalobcu a podielu na nebytovom priestore. Dohodnutá kúpna cena bola vo výške 161.000,- €, pričom prvá časť kúpnej ceny vo výške 3.000,- € bola uhradená kupujúcim z vlastných prostriedkov pred uzatvorením zmluvy na základe rezerváčnej zmluvy a druhá časť kúpnej ceny vo výške 158.000,- € mala byť uhradená kupujúcim z prostriedkov úveru na účet určený predávajúcim a uvedený v záhlaví zmluvy. Z čestného prehlásenia, ktoré podpísal žalobca, je zrejmé, že dňa 3.6.2016 žalobca prehlásil na svoju časť, že od žalovanej prevzal sumu 83.000,- € z celkovej sumy 158.000,- €, prevzatím sumy sa právne vzdal nároku na zvyšnú časť. Podľa Dohody o uzavretí zmluvy zo dňa 15.5.2016, spoločnosť ISMONT, s.r.o. a žalovaná Y. J. vyhlásili, že majú záujem uzatvoriť zmluvu o budúcej kúpnej zmluve, ktorej predmetom bude prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti-rodinnému domu Modern č. 2, postaveného v C. pri J. a pozemku vo výmere 400 m². Na znak prejavu súhlasu k uzatvoreniu zmluvy o budúcej kúpnej zmluve má žalovaná uhradiť do troch pracovných dní zálohu vo výške 3.000,- € na účet. Z faktúry spoločnosti ISMONT, s.r.o. vyplýva, že dňa 18.5.2016 vystavila faktúru na sumu 3.000,- € ako prvú časť kúpnej ceny na základe dohody o uzatvorení zmluvy, splatnú dňa 31.5.2015, pre odberateľa Y. J.. Podľa výpisu účtu žalobcu vedenom vo VÚB banke, č. SK XX XXXX XXXX XXXX XXXX, žalobca dňa 18.5.2016 previedol spoločnosti ISMONT, s.r.o. sumu 3.000,- € ako zálohu na kúpnu cenu domu v C. pri J. na meno Y. J.-súhlasí s uzatvorením zmluvy o budúcej zmluve. Výzvou zo dňa 31.5.2016, ktorú žalovaná prevzala dňa 6.6.2016, vyzval právny zástupca žalobcu žalovanú na úhradu sumy 161.000,- € v lehote 7 dní od doručenia výzvy na účet žalobcu. Svedok D. D. uviedol, že žalobca je jeho priateľ a žalovanú Y. J. pozná z videnia. Mal vedomosť o tom, že žalobca predal byt na I. ulici z dôvodov, že chodil s pani J., išiel sa k nej nasťahovať. Spomínal, ako chce využiť prostriedky získané z tohto predaja za účelom najskôr kúpy bytu niekde na P., a potom chcel stavať domček v C. pri J.. Nemá informácie o tom, akým spôsobom odišiel z bytu, za akých okolností sa rozišli. Žalobca mu telefonoval, že bol vyhodený z bytu, aby mu pomohol, povedal že príde, našiel ho pred domom, v hroznej búrke, bol celý premočený, nevedel ani rozprávať, ani kto je, bol v ponožkách. Nikdy mu nespomínal nič ohľadne úmyslu darovať finančné prostriedky Y. J.. Osobne nebol prítomný pri rozhovore žalobcu a žalovanej ohľadne finančných prostriedkov týkajúcich sa tohto sporu. Vedomosti ohľadne plánovanej kúpy bytu a domu, ktorú spomínal, má iba od žalobcu. Vlastníkom tohto domu mala byť Y. J. z dôvodu, že mal nejaké rodinné problémy so synom a strašne sa bál, aby to syn nezdedil, ak by sa mu niečo stalo. Vie aj to, že s Y. J. plánovali dožiť v domčeku, ktorý žalobca postaví, malo to byť napísané na ňu, za tým účelom jej vyplatil aj peniaze za predaj svojho bytu na I. ulici, čomu sa čudoval. Vysvetlil mu to tak, že to bude použité na kúpu domu, kde mal mať právo na dožitie až do smrti. Z výpovede svedkyne W. J. zistil, že

žalobca je jej bývalý kolega a žalovaná Y. J. bývalá klientka. Mala vedomosť, že žalobca vlastnil byt na I. ulici, že ho chcel predat' a vedomosť o dôvodoch tohto predaja, nakoľko ako realitná makléřka mala jeho byt v ponuke na predaj. Ešte predtým, niekedy v marci 2015, sa bol s ňou poradiť a povedal jej, že byt predáva preto, že potrebuje kúpiť s priateľkou nejaký starý dom na P.. Jeho priateľku v tom čase nepoznala. Svedok W.. V. C. uviedol, že žalobca je jeho bývalý kolega a žalovanú Y. J. asi dvakrát videl, raz keď mu ju predstavil žalobca a ešte raz s ním, nemá k nim žiaden iný bližší vzťah. V roku 2015 ich stretol na chodbe obecného úradu, nakoľko je starostom v C. pri J., pýtal sa žalobcu, čo tam robia, na čo mu on vysvetľoval, že chcú kúpiť alebo postaviť rodinný dom v C. pri J., že budú občania C. pri J., že sú v rokovaní so spoločnosťou ISMONT, s.r.o., ktorá tam vtedy stavala. Vyslovene nepovedali, že chcú kúpiť dom spoločne, ale keď dvaja ľudia prídu a povedia, že chcú kúpiť dom, tak predpokladal, že spoločne. Žalobca tvrdil, že ide o novú právnu argumentáciu žalovanej Y. J. v jej vyjadrení, že došlo k uzavretiu zmluvy v prospech tretieho, túto skutočnosť uviedla až po vyše roku po začatí sporu. Aj napriek tomu má za to, že nie sú splnené podmienky na uzavretie takej zmluvy, nakoľko v kúpnej zmluve je v záhlaví uvedené len číslo bankového účtu, ktorého majiteľkou je ona, takže nie je dostatočne špecifikovaný subjekt, v prospech ktorého by mala byť zmluva uzatvorená v tom zmysle, že jej mala byť na základe takej zmluvy plnená uvedená čiastka. Navyše kupujúci nemohol mať ani vedomosť, že by išlo o zmluvu v prospech tretieho, z dôvodu ktorého takúto argumentáciu považuje za účelovú a špekulatívnu. Poskytol finančné prostriedky žalovanej Y. J. za účelom zabezpečenia spoločného bývania, k čomu ale nedošlo, a preto žiada tieto finančné prostriedky späť, obaja sú vecne legitimovaní v predmetnom konaní. Ďalej žalobca uviedol, že na základe kúpnej zmluvy bola prevedená žalovanej kupujúcim suma 158.000,- € a na základe dohody žalovanej s firmou ISMONT, s.r.o., uhradil sumu 3.000,- € prevodom z jeho účtu na meno Y. J., ktorej celkom poskytol sumu 161.000,- € zo svojich finančných prostriedkov, nikdy nie darovaním, ale z iných dôvodov. Spoločne plánovali postaviť alebo kúpiť rodinný domček, nakoľko mali vzťah a tento domček mal byť žalovanej Y. J., keďže nemal dobré vzťahy so synom. Za účelom obstarania tejto nehnuteľnosti predal svoj byt, suma 158.000,- € ako kúpna cena, bola hradená na základe tejto kúpnej zmluvy na účet žalovanej Y. Z toho istého dôvodu zaplatil zálohu firme ISMONT, s.r.o. za Y. J., išlo o zálohu na výstavbu domu. Vtedy ešte netušil, že ich vzťahy sa vážne narušia, čo začalo hlavne pre problémy dcéry žalovanej Y. J.. Napokon to skončilo tak, že bol vyhodnený, veci boli nahádzané do vriec. Po vyhodení žiadal vrátiť sumu 161.000,- €, týždeň sa dohadovali, pričom žalovaná Y. J. uvádzala, že mu peniaze vráti, nakoniec povedala, že mu vráti sumu 80.000,- €, ak sa zvyšku vzdá. Bol v tiesni a pod nátlakom a aj po porade s právnikom, ktorý mu povedal, že tých 80.000,- € má istých, pričom zvyšok ktovie či sa mu podarí vymôcť. Išli na notársky úrad, kde Y. J. vypísala čestné prehlásenie na základe poskytnutého formulára, ktorý jej dali, on to podpísal pod nátlakom, v tiesni. Mali dohodu, že mu peniaze dá v hotovosti po podpise, nakoniec mu žalovaná Y. J. povedala, že mu to dá prevodom v banke. K sume 80.000,- € ešte prirátali sumu 3.000,- €, ktorú platil ako zálohu za ňu. Podpísal to aj preto, že sa bál, že nedostane žiadne peniaze, keďže mu žalovaná Y. J. povedala, že mu dá kedykoľvek výpis z účtu, kde boli peniaze za predaj bytu, nakoľko tam už nič nie je. Nemal v úmysle vzdať sa svojej pohľadávky voči žalovanej Y. J., ani jej túto dlžobu odpustiť. Čakal v Unicredit banke oproti úradu, až kým mu suma 83.000,- € nabehla na účet, ktorý tam založil. Sumu 161.000,- € žalovanej nikdy nemal v úmysle, ani jej túto sumu nedaroval a neodovzdal; vylúčil uzavretie darovacej zmluvy. Finančné prostriedky jej boli prevedené na účet kupujúcim jeho bytu vo výške 158.000,- € a sumu 3.000,- € za ňu hradil na účet ISMONTU, s.r.o. Peniaze, ktoré boli poukázané na jeho pokyn na účet žalovanej Y. J., mali byť použité na kúpu rodinného domu, chceli spolu žiť a bývať až do smrti, dohodli sa, že si kúpia dom, ktorý bude napísaný na ňu, kvôli jeho nezhodám so synom. Y. J. mala nejaké spory ohľadne jej bytu, kde bola plomba, keď sa na to pýtal, uviedla, že je to už v poriadku, byt je čistý. V čase, keď poukazoval zálohu vo výške 3.000,- € na kúpu rodinného domu, vedel o tom, že tento dom má byť vo vlastníctve žalovanej Y. J.. Dohoda o vrátení peňazí nebola žiadna, ani ústna, ani písomná. Peniaze boli určené na kúpu rodinného domu, preto aj svoj byt predal, aby mali spoločné bývanie. Bola dohoda so žalovanou Y. J., že bude mať notársky overené doživotné bývanie v dome, ktorého ona bude majiteľkou, ak by sa mu niečo stalo, s touto podmienkou do tohto spoločného bývania išli, len toto si dohodli. Nemal vedomosť, že tieto peniaze mali byť použité na rekonštrukciu bytu, ani v úmysle uzatvoriť žiadnu zmluvu v prospech tretej osoby, t.j. žalovanej Y. J.. Žalovaná Y. J. uviedla, že v kúpnej zmluve je uvedený bankový účet, kde mal kupujúci poslať peniaze, a preto musel mať vedomosť o tom, kam peniaze posielal. So žalobcom mala vzťah dvakrát, prvý stroskotal na základe jeho klamstiev a falšovania verejnej listiny, za ktoré bol odsúdený. Potom sa dali opäť dokopy, kúpil obrúčky a povedal, že všetky peniaze z predaja bytu jej dá. Mala dcéru aj vnučku v C. pri J., tak mu povedala, že by si tam chcela kúpiť nejaký domček, aby bola blízko. Boli sa spolu pozrieť na nejaké domy, aj si vybrali, žalobca zaplatil zálohu za dom, ale výstavba meškala. Boli sa informovať, že asi z

toho nič nebude, tak mu povedala, že z tých peňazí prerobí svoj byt na T. ulici, kde bola bytová dizajnérka a dala jej cenovú ponuku, žalobca so všetkým súhlasil. Odsťahoval sa až dňa 23.5.2016. Uzatvorili spolu darovaciu zmluvu tak, že v kaviarni niekedy v apríli, nevedela kedy, jej žalobca povedal, že jej tie peniaze z predaja bytu dá, nikdy jej tieto peniaze neodovzdal. Sumu 158.000,- € jej poukázal kupujúci na základe jeho pokynu, sumu 3.000,- € zaplatil firme ISMONT, s.r.o. Vrátila mu 83.000,- €, pretože vzhľadom na rozpad ich vzťahu, nechcela mať s ním spory, povedala mu „ ty si mi tie peniaze dal, všetko si mi nasľuboval, ja som s nimi zaobchádzala ako so svojimi, môžem ti dať teraz 80.000,- €.“ On chcel ešte aj tých 3.000,- €, čo bola záloha pre ISMONT, s.r.o., tak mu dala 83.000,- € prevodom na účet. Je pravdou, že text čestného prehlásenia vypísala, žalobca jej ho však diktoval. Potom sa ešte stretli, choval sa normálne, neboli žiadne problémy medzi nimi. Byt na T. ulici, v ktorom bývali, patrí jej dcére, chcela použiť jej peniaze na rekonštrukciu bytu dcéry. Okrem 83.000,- €, žalobca od nej žiadal ešte 10.000,- €, nakoľko keď dával do stravy, chce ich späť.

3.1. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 144, § 145 ods. 1, § 146 ods. 1 C.s.p., § 50 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 451 ods. 1, ods. 2, § 454, § 456, § 458 ods. 1, § 488, § 574 ods. 1, ods. 2, § 628 ods. 1, ods. 2, § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. v znení ku dňu splatnosti dlhu a dôvodil tým, že konanie v časti zastavil a v ostatnej časti žalobe ako dôvodnej vyhovel. Uviedol, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že žalobca počas trvania partnerského vzťahu so žalovanou Y. J., poukázal na jej účet sumu 158.000,- € a zaplatil za ňu zálohu vo výške 3.000,- € spoločnosti ISMONT, s.r.o. Žalobca sa domáhal vrátenia žalovanej (žalovaná Y. J. mu už predtým vrátila časť týchto peňazí dobrovoľne) sumy z dôvodu, že uvedené finančné prostriedky jej poskytol na základe ich dohody výlučne za účelom zaobstarania spoločného bývania, a to rodinného domu, ktorý bude vo vlastníctve žalovanej Y. a on v ňom bude mať právo doživotného bývania. Za tým účelom predal svoj byt a v kúpnej zmluve uviedol účet žalobkyne (pravdepodobne žalovanej, poznámka odvolacieho súdu), na ktorý mal kupujúci poukázať druhú časť kúpnej ceny. Žalovaná Y. sa v spore bránila tým, že predmetné finančné prostriedky jej žalobca daroval, že čestným prehlásením sa vzdal zvyšnej sumy ktorú jej daroval, čím došlo k zmene darovacej zmluvy, že uzavrel zmluvu v jej prospech ako tretej osoby. V konaní nebolo ničím preukázané uzatvorenie darovacej zmluvy medzi stranami sporu. Darovacia zmluva nemusí byť uzatvorená písomne, avšak na jej platné uzatvorenie je potrebné, aby darca nepochybne prejavil vôľu darovať obdarovanému predmet darovania, t.j. v tomto prípade finančné prostriedky a reálne tieto finančné prostriedky aj odovzdal. Vykonaným dokazovaním nebolo ale preukázané, že by žalobca mal niekedy v úmysle predmetné finančné prostriedky darovať žalovanej Y. J., ako tvrdila. Naopak, aj z výpovede svedkov bolo preukázané, že žalobca predal svoj byt a poskytol finančné prostriedky získané z tohto predaja za účelom zabezpečenia spoločného bývania so žalovanou Y. J.. Nebola tak splnená základná podmienka potrebná pre platné uzatvorenie darovacej zmluvy, a to vôľa žalobcu darovať finančné prostriedky žalovanej Y. J. do jej výlučnej, slobodnej a neobmedzenej dispozície, t.j. na ich výlučné a slobodné užívanie (nakladanie s nimi podľa jej úvahy), čo je jedným z podstatných pojmových znakov daru. Nakoľko nedošlo k uzatvoreniu darovacej zmluvy, nemohlo dôjsť ani k žiadnej jej zmene v tom zmysle, že žalobca daroval žalovanej Y. J. iba časť finančných prostriedkov, a to tých, ktoré sú predmetom tohto sporu, keďže časť finančných prostriedkov mu vrátila. Tieto skutočnosti mali vyplývať z čestného prehlásenia podpísaného žalobcom. Poukázal v tejto súvislosti na čestné prehlásenie zo dňa 3.6.2016 podpísaného žalobcom, z ktorého nevyplýva žiadna skutočnosť, ktorá by svedčila uzatvoreniu darovacej zmluvy medzi stranami sporu. Uvádza sa v ňom iba, že žalobca prevzal sumu 83.000,- € od žalovanej Y. J. a že sa vzdáva zvyšnej časti, žiadny právny titul tam uvedený nie je. Úmyslu žalobcu darovať finančné prostriedky žalovanej Y. J. nezodpovedá ani skutočnosť, že účet Y. J. bol uvedený v kúpnej zmluve, ktorou žalobca predal svoj byt, nakoľko sa jedná o dohodnuté platobné miesto medzi zmluvnými stranami a nie o uzatvorenie akejkoľvek ďalšej zmluvy, napr. aj v prospech tretej osoby. Navyše uzatvorenie zmluvy v prospech tretej osoby by muselo zodpovedať vôli oboch strán tejto zmluvy a muselo by byť z nej bez pochybností zrejmé, že zmluva sa uzatvára v prospech tretej osoby, čo v spore nebolo preukázané. Obdobne to platí aj pre dohodu o uzavretí zmluvy zo dňa 15.5.2015. V spore nebolo preukázané tvrdenie žalobcu, že čestné prehlásenie ním podpísané dňa 3.6.2016 bolo neplatným právnym úkonom z dôvodov, že bolo podpísané v tiesni, pod nátlakom a nebolo prejavom jeho slobodnej vôle. Pokiaľ však žalovaná Y. J. poukazovala na predmetné čestné prehlásenie podpísané žalobcom ako na právny úkon, ktorým sa vzdal svojho práva na zaplatenie žalovanej sumy, s týmto jej názorom sa nestotožnil pre nedostatok opory v hmotnom práve. Predmetný jednostranný úkon žalobcu nespĺňa zákonné podmienky odpustenia dlhu a nejedná sa o účinné odpustenie dlhu ako spôsob zániku záväzku. Konštatoval v zhode so

žalobcom, že v zmysle platnej právnej úpravy predvídanej v § 574 Občianskeho zákonníka, jedným zo spôsobov zániku záväzkov je dvojstranná písomná dohoda, ktorá však medzi stranami sporu uzatvorená nebola. Jednostranné odpustenie dlhu právna úprava nepripúšťa, čo sa v právnej teórii odôvodňuje skutočnosťou, že by mohlo odporovať záujmom dlžníka, resp. spôsobovať závislosť oslobodeného dlžníka od veriteľa. Pretože namietaný prejav vôle uskutočnený žalobcom, t.j. čestné prehlásenie zo dňa 6.6.2016, má práve charakter jednostranného úkonu neprípustného z hľadiska vzdania sa nároku. Z uvedeného dôvodu na čestné prehlásenie žalobcu ako jednostranný právny úkon neprihliadol. Záverom uviedol, že k uzatvoreniu platnej darovacej a ani inej zmluvy, na základe ktorej by bola žalovaná Y. J. oprávnená prijať a ponechať si finančné prostriedky nepochybne patriace žalobcovi medzi stranami sporu nedošlo. Taktiež nebol v spore preukázaný žiadny spôsob účinného zániku záväzku. Preto ak si žalovaná Y. J. aj po ukončení vzťahu so žalobcom a nerealizovaní spoločného bývania časť finančných prostriedkov poskytnutých jej na tento účel žalobcom ponechala, na úkor žalobcu sa bezdôvodne obohatila, a preto je povinná toto bezdôvodné obohatenie žalobcovi vydať.

3.2. Žalovanej uložil aj sankciu v dôsledku nespĺnenia povinnosti riadne a včas v podobe úrokov z omeškania, ktorých zaplata sa žalobca domáhal od 14.6.2016 až do zaplata. Žalobca žalovanú účinne vyzval na vydanie bezdôvodného obohatenia v lehote 7 dní od doručenia výzvou zo dňa 31.5.2016, ktorá bola doručená žalovanej dňa 6.6.2016.

3.3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1, ods. 2 C.s.p. a žalobcovi, ktorý bol v konaní voči žalovanej úspešný v celej istine a časti príslušenstva, keď neúspešný bol len v nepatrnej časti, priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalovaná Y. J., a to vo výroku, ktorým jej bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 78.000,- € s príslušenstvom a vo výroku, ktorým bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, dôvodiac ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ C.s.p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Vytkla súdu prvej inštancie, že pri vydávaní napadnutého rozhodnutia nekonal v intenciách ustanovení Civilného sporového poriadku, jeho postup je nesúladný so základnými princípmi civilného súdneho konania, teda aj s jej základným právom na súdnu ochranu a právom na spravodlivý proces. Bez zrejmých súvislostí sa prvoinštančný súd pridržiaval a stotožnil iba s tvrdeniami žalobcu bez relevantnej argumentácie na vyjadrenia a dôkazy, ktoré predložila ona. Poukázala na ustanovenie § 50, § 628 Občianskeho zákonníka, dohodu o uzavretí zmluvy zo dňa 15.5.2015 uzavretou medzi ňou a spoločnosťou ISMONT, s.r.o., potvrdením o zadaní prevodu zo dňa 17.5.2015 i kúpnu zmluvu zo dňa 12.6.2015 a na to, že žalobca niekoľkokrát (písomne a ústne) uviedol, že vedel o tom, že ona poskytnuté finančné prostriedky plánuje použiť na kúpu rodinného domu, ktorého by bola výlučnou vlastníčkou, čo potvrdil aj svedok D. D.. Je irelevantné, že sa zmenili skutočnosti vonkajšieho sveta (zánik citových väzieb medzi žalobcom a ňou) z hľadiska posúdenia či boli uzavreté darovacie zmluvy a žalobca zmenil svoj úmysel a žiadal od nej vrátiť peniaze. Bez právneho významu je aj skutočnosť, že sa vráteniu časti peňazí nebránila. V kúpnej zmluve zo dňa 12.6.2015, na základe ktorej žalobca previedol 2-izbový byt, on sám výslovne uviedol, že kúpnu cenu má kupujúci poukázať na jej bankový účet a v žalobe, že časť kúpnej ceny jej bola vyplatená na základe ústnej dohody s ním, aby ona túto spravovala za účelom (spoločného plánovania) kúpy nehnuteľnosti, ktorá bude užívaná oboma stranami sporu na ich spoločné bývanie. V nadväznosti na uvedené preto uviedla, že jej žalobca tieto finančné prostriedky daroval, nemala ich iba spravovať, nakoľko plánovali spolu spoločné bývanie, ale nehnuteľnosť mala byť iba v jej vlastníctve. V dohode o uzavretí zmluvy zo dňa 15.5.2015 je jasne deklarovaný budúci kupujúci, a to iba ona. Žalobca sám potvrdil, že vedel o tom, že dotknuté finančné prostriedky plánuje pretransformovať do vlastníctva nehnuteľnosti, ktorej výlučnou vlastníčkou mala byť iba ona a potvrdil, že sporné finančné prostriedky nemala „len spravovať“ (pojednávanie konané dňa 20.9.2017). V neprospech žalobcu svedčí aj fakt, že od kúpy rodinného domu upustila, poskytnutá záloha vo výške 3.000,- € jej bola poukázaná spoločnosťou ISMONT, s.r.o. na jej bankový účet, pričom v období od upustenia plánu kupovať nehnuteľnosť, od februára 2016 do zaslania predžalobnej výzvy, neuskutočnil žalobca žiadnu výzvu, aby mu finančné prostriedky vrátila. Na otázku jej právnej zástupkyne, či mali nejakú dohodu kedy, v akej výške a kde má peniaze vo výške 158.000,- € a 3.000,- € vrátiť, žalobca uviedol, že dohoda nebola žiadna, ani ústna, ani písomná, peniaze boli určené na kúpu rodinného domu, ktorého bude ona majiteľkou. Je toho názoru, že žalobca doteraz nepreukázal opodstatnenosť svojho nároku a neuniesol dôkazné bremeno. Ďalej namietla nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, pretože sporné finančné prostriedky neobdržala

od žalobcu ale iných osôb. Dodala, že žalobca písomne potvrdil, že vymáhanú čiastku nebude od nej žiadať, keď ani nepreukázal, že by jej finančné prostriedky poskytol za účelom spravovania. Namietla aj zánik údajného dlhu. Vytkla súdu prvej inštancie, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nie je jasné, zrozumiteľné, absentuje jeho myšlienkový postup, na základe ktorého vyvodil, že práve žalobcovi prináleží právo na ochranu, je teda tendenčné, pričom si nekritickým spôsobom osvojil argumentáciu žalobcu bez toho, aby sa riadne vysporiadal s jej argumentáciou a dôkazmi. Prvoinštančný súd nedal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetnou právnou vecou. Odvolaciemu súdu preto navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmeniť a žalobu zamietnuť; žiadala trovy konania.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej Y. uviedol, že sa nestotožňuje s jej odvolacími dôvodmi, pričom jej právne závery uvádzané v odvolaní, podľa ktorých mal súd prvej inštancie údajne porušiť jej právo na spravodlivý proces, dospieť k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec mal údajne nesprávne právne posúdiť, sú absurdné a neobstoja. K námietke žalovanej Y. J. ohľadne posúdenia uzatvorenia darovacej zmluvy medzi nimi konštatoval, že prvoinštančný súd sa detailne vysporiadal s touto problematikou a jej argumenty (použité počas konania i v odvolaní) dostatočným spôsobom zvážil a správne vyhodnotil, keď v odôvodnení napadnutého rozsudku dôvodil, že v konaní nebolo ničím preukázané uzatvorenie darovacej zmluvy medzi stranami sporu. Z vykonaného dokazovania však nebolo preukázané, že by mal niekedy v úmysle predmetné finančné prostriedky darovať, preto nebola splnená základná podmienka pre platné uzatvorenie darovacej zmluvy. Tvrdenia žalovanej Y. J. uvedené v odvolaní o tom, že mal údajne vedomosť, že poskytnuté finančné prostriedky plánuje použiť na kúpu rodinného domu, ktorý bude v jej výlučnom vlastníctve sú zavádzajúce a klamlivé. Je evidentné, že takáto obrana žalovanej Y. J. je zjavne účelová. Finančné prostriedky za predaj svojho bytu nikdy žalovanej Y. J. nedaroval a nemal v úmysle jej tieto niekedy darovať, uložil ich na bankový účet žalovanej Y. J. za účelom ich spravovania a následného použitia na kúpu spoločného rodinného domu, v ktorom mali bývať spoločne. Počas konania na prvoinštančnom súde vypovedal pravdivo a nič nezamlčoval, uviedol, že finančné prostriedky mali byť použité na kúpu rodinného domu za účelom spoločného bývania s tým, že v rodinnom dome bude mať právo doživotného užívania a majiteľkou bude žalovaná Y. J. pre prípad, že by sa mu niečo prihodilo. Aj svedeckými výpoveďami bolo preukázané a dosvedčené v jeho prospech, že plánoval so žalovanou Y. J. kúpu spoločného rodinného bytu, ktorý budú spoločne užívať a za týmto účelom boli poukázané aj finančné prostriedky na bankový účet žalovanej Y. J.. Zo svedeckých výpovedí vyplynulo, že finančné prostriedky mali byť použité na kúpu spoločného rodinného domu a že tieto nikdy žalovanej Y. J. nedaroval. Žalovaná Y. J. v konaní nijako nepreukázala, že jej finančné prostriedky poukázal za účelom darovania. Nedošlo medzi nimi k uzatvoreniu písomnej darovacej, ani inej zmluvy a už vôbec nie k fyzickému odovzdaniu a prevzatíu finančných prostriedkov, ktoré boli poukázané na bankový účet, ktorý bol len platobným miestom na vyplatenie kúpnej ceny za byt. Žalovaná Y. v odvolaní špekulatívne a účelovo vyťahuje časti jeho výpovede. Podľa neho nie je argumentačne akceptovateľné vyextrahovať len tie časti, aké účelovo žalovaná Y. J. uvádza v odvolaní. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia správne na základe všetkých vykonaných dôkazov rozhodol, že nedošlo k uzatvoreniu platnej darovacej, ani inej zmluvy, na základe ktorej by bola žalovaná Y. J. oprávnená prijať a ponechať si finančné prostriedky nepochybne patriace jemu. K svojej vecnej legitimácii uviedol, že je aktívne vecne legitimovaný, pretože v konaní bolo viacerými dôkazmi preukázané, že finančné prostriedky patria jemu, tieto nadobudol na základe predaja bytu, pričom boli kupujúcim pánom G. uhradené na bankový účet žalovanej Y. J., ktorá ich na základe dohody s ním mala spravovať za účelom kúpy spoločnej nehnuteľnosti. Žalovaná Y. J. mu finančné prostriedky napriek výzvam nevrátila, z dôvodu ktorého ich musí vymáhať súdnou cestou, pretože v súčasnosti s nimi neoprávnene disponuje (bez akéhokoľvek právneho titulu), čím sa bezdôvodne obohacuje na jeho úkor. Preto je v konaní pasívne vecne legitimovaná aj žalovaná Y. J. a akékoľvek jej iné argumenty, ktoré spochybňujú vecnú legitimáciu sú špekulatívne a nemôžu obstáť. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku zrozumiteľne a bez akýchkoľvek nedostatkov uviedol svoj právny názor na skutočnosti a dôkazy, ktoré počas konania vyšli najavo a boli preukázané, pričom sa náležite vysporiadal s dôkaznými prostriedkami produkovanými oboma procesnými stranami v konaní. Na nariadených pojednávaniach náležite vykonal dokazovanie, svoje rozhodnutie aj riadne odôvodnil. Z uvedeného dôvodu nie je možné prisvedčiť odvolacím dôvodom žalovanej Y. J., že prvoinštančný súd údajne nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti poukázal na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.8.2004, sp.zn. IV. ÚS 252/2004. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zjavné,

že súd prvej inštancie sa riadil ustanovením § 185 a nasl. C.s.p., dôsledne a argumentačne bezchybne hodnotil dôkazy jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti s poukazom na ustanovenie § 191 C.s.p., teda rozhodol zodpovedne, spravodlivo, na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. S poukazom na uvedené dôvody a rozhodovaciu prax súdov Slovenskej republiky je odôvodnenie napadnutého rozsudku jasné a presvedčivé. Odvolaciemu súdu preto navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu potvrdiť; žiadal trovy odvolacieho konania.

6. Žalovaná Y. J. sa k vyjadreniu žalobcu k jej odvolaniu už nevyjadrila, jej právna zástupkyňa písomným podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 21.2.2018 oznámila súdu, že žalovaná Y. J. zomrela.

7. V konaní žalovaná Y. J. zomrela dňa X.X.XXXX, teda v priebehu konania stratila procesnú subjektivitu. Okresný súd Bratislava II. uznesením zo dňa 3.8.2018, č.k. 38 D 103/2018-68, Dnot 15/2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 3.8.2018, určil všeobecnú cenu majetku poručiťky-žalovanej Y. J., sumou 10.114,45 €, výšku jej dlhov sumou 9.192,59 € a čistú hodnotu dedičstva sumou 921,86 €; potvrdil podľa § 203 ods. 1 písm. a/ C.s.p. nadobudnutie dedičstva jedinej dedičke, S. J., ktorá nadobudla majetok uvedený vo výrokovvej časti uznesenia.

8. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 4.10.2018, č.k. 52 C 129/2016-170 rozhodol tak, že v predmetnom konaní pokračuje s dedičkou pôvodnej žalovanej S. J., narodená dňa XX.XX.XXXX, bytom C. pri J., J. č. XXX/XXXA ako so žalovanou. Žalovaná S. Baničová v podaní označenom ako sťažnosť proti uvedenému uzneseniu (nie je proti nemu prípustné odvolanie) doručeného prvoinštančným súdom dňa 15.2.2019 uviedla, že istina vo výške 78.000,- € s príslušenstvom nebola predmetom dedičského konania vedeného pod sp.zn. 38 D 103/2018, nakoľko táto pohľadávka nebola zapísaná do súpisu aktív a pasív. Ak by mala vedomosť o tomto predmetnom spore, zakladalo by to skutočnosť pre odmietnutie predĺženého dedičstva po jej matke, t.j. pôvodnej žalovanej. Ako jediná dedička po pôvodnej žalovanej zodpovedá za dlhy poručiťľa podľa § 470 Občianskeho zákonníka len do výšky ceny nadobudnutého dedičstva, t.j. v rozsahu ceny zdedeného majetku. Navyše nedisponuje peňažnými prostriedkami vo výške 4.680,- €, je slobodná, na materskej dovolenke a o predmetnom spore nemala žiadnu vedomosť, údajná pohľadávka žalobcu nebola súčasťou súpisu pasív v rámci dedičského konania. Nebola ani predvolaná ako svedok v rámci dokazovania v danej veci, nepodala odvolanie, nemá ani pasívnu vecnú legitímáciu na to, aby sa s ňou konalo v tomto spore ako stranou sporu.

9. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok nemožno potvrdiť ani zmeniť.

10. Pre úvahu súdu o tom, či v prípade smrti žalovanej Hany Baničovej sa má konanie zastaviť, alebo sa má v ňom pokračovať, je rozhodujúce, či smrťou žalovanej dochádza k zániku uplatneného nároku, alebo či tento nárok prechádza na dedičov. Žalobca svoj nárok uplatňuje ako bezdôvodné obohatenie, ktoré právo nie je právom osobnej povahy, ktoré smrťou fyzickej osoby zaniká, z dôvodu ktorého tak prechádza na dedičov.

11. Podľa § 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka dedič zodpovedá do výšky ceny nadobudnutého dedičstva za primerané náklady spojené s pohrebom poručiťľa a za poručiťľove dlhy, ktoré na neho prešli poručiťľovou smrťou.

12. Podľa citovaného ustanovenia zákona za primerané náklady spojené s pohrebom a za dlhy poručiťľa zodpovedá dedič, ktorý je spôsobilý dediť a dedičstvo neodmietol. Zodpovednosti za dlhy poručiťľa sa môže dedič zbaviť iba tak, že dedičstvo odmietne (§ 463 a nasl. Občianskeho zákonníka). Ak by dedičstvo dedič odmietol, má podľa § 199 ods. 1, ods. 2 C.m.p. (§ 175n O.s.p.) možnosť navrhnúť súdu, aby uznesením vyzval veriteľov, aby prihlásili svoje pohľadávky. O tom, aký je rozsah tejto zodpovednosti, sa dedič dozvie až po skončení dedičského konania, keď sa potvrdí podiel na dedičstve (§ 483, § 484 Občianskeho zákonníka) a tým aj podiel jeho zodpovednosti za dlhy dedičstva. Za dlhy poručiťľa nezodpovedá dedič iba majetkom, ktorý nadobudol z dedičstva, ale celým svojím majetkom (pro viribus hereditatis). Podľa ďalšej zásady, dedič zodpovedá za dlhy poručiťľa iba do výšky ceny nadobudnutého dedičstva (cum viribus hereditatis). Hoci zodpovednosť dediča je obmedzená cenou nadobudnutého majetku, neznamená to, že jeho zodpovednosť nad túto hranicu navždy zaniká. Veriteľ, ktorý nebol účastníkom dedičského konania, môže v sporovom konaní poukazovať na to, že cena nadobudnutého majetku bola vyššia a domáhať sa od dediča uspokojenia vo väčšom rozsahu (§ 212

ods. 2 C.m.p. /§ 175y ods. 2 O.s.p./). Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie R 46/1963, podľa ktorého dedič zodpovedá veriteľovi poručiteľa iba do výšky ceny nadobudnutého dedičstva; cena dedičstva sa zisťuje v dedičskom konaní. Od ceny dedičstva stanovenej v dedičskom konaní sa môže súd odchýliť v občianskom súdnom konaní, v ktorom veriteľ uplatňuje pohľadávku za poručiteľom proti dedičom, ak stav dedičstva je pre veriteľa priaznivejší ako stav uvedený v súpise majetku poručiteľa, alebo ak do dedičstva patria aj iné veci, ktoré neboli uvedené v tomto súpise, prípadne ak veci uvedené v súpise majú vyššiu hodnotu.

13. Odvolací súd poukazuje na to, že dedičské konanie, ktoré prebehlo po zomretej žalovanej Y. je konanie nesporové, na rozdiel od predmetného konania, ktoré je sporové, a ktoré sa riadi inými zásadami ako mimosporové konanie. Z tohto dôvodu môže byť v predmetnom spore zistená iná výška ceny dedičstva po poručiťke - žalovanej Y. J., ako tomu bolo v rámci dedičského konania. Vzhľadom k tomu odvolací súd bez ďalšieho zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b/, § 391 ods. 1, ods. 2 C.s.p.) s tým, že sa odvolacími dôvodmi nezaoberal. Prvoinštančný súd bude v ďalšom konaní pokračovať so žalovanou S. J. ako právnu nástupkyňou žalovanej Y. J., za aktívnej účasti sporových strán doplní dokazovanie so zameraním na zistenie majetku pôvodne žalovanej Y. J., opätovne vo veci rozhodne v súlade s § 215 ods. 1, ods. 2 C.s.p., zo zisteného skutkového stavu vyvodí záver, ktorý je nutné správne a dostatočne odôvodniť v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p.

14. Odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie v záhlaví napadnutého rozsudku neuviedol celé meno právneho zástupcu žalobcu, iba to, že ide o advokátsku kanceláriu s uvedením jej sídla. V novom rozhodnutí bude preto potrebné uviesť úplné meno tohto právneho zástupcu.

15. V novom rozhodnutí rozhodne opätovne o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie vrátane trov konania vzniknutých stranám v konaní pred odvolacím súdom (§ 396 ods. 1, ods. 3, § 255 a nasl. C.s.p.).

16. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
 - b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
 - c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
- (2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

- (1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
- (2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

- (1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.
- (2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
 - a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
 - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

- (1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.
- (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

- (1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.
- (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).